ξύλινο σκέπασμα μιᾶς καταπακτῆς...

Σηκώθηκα ὄρθιος κι' ἔκαμα τὸ σταυρό μου.

Ὁ Δημήτρης, ποὺχε παρακολουθήσει τὶς κινήσεις μου κι' εἶχε ἀντιληφθεῖ ἐπίσης τί συμβαίνει, σταυροκοπήθηκε κι' αὐτὸς, ἀναστενάζοντας μ' ἀνακούφισι:

— Ἂς εἶνε δοξασμένο τ' ὄνομά σου, Κύριε!....

Εἴχαμε μπρός μας μιὰ καταπακτή, μιὰ διέξοδο ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ χαμε κλειστεῖ. Ποῦ θὰ μᾶς ὁδηγοῦσε ἡ ὑπογεία αὐτὴ δίοδος; Θὰ γλυτώναμε κατεβαίνοντας σ' αὐτὴ ἢ θὰ βρίσκαμε οἰκτρὸ θάνατο;...

Μὰ τί ἐσήμαινε; Μήπως καὶ στὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε δὲν μᾶς παραμόνευε ὁ θάνατος, ὁ πιὸ τρομερὸς καὶ φρικαλέος μάλιστα;

Γι' αὐτὸ σκύψαμε μὲ τὸ Δημήτρη, παραμερίσαμε ἐντελῶς τὰ σαπισμένα χορτάρια καὶ τὸ χῶμα καὶ χωρὶς νὰ χάνουμε καιρό, ἁρπάξαμε τὸν κρῖκο τοῦ σκεπάσματος τῆς καταπακτῆς καὶ τραβήξαμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμι.

Μὰ τὸ σκέπασμα δὲν ἀνασηκώθηκε καθόλου.

Ὁ Δημήτρης κούνησε μ' ἀπογοήτευσι τὸ κεφάλι του, ἀφίνοντας μιὰ βλαστήμια νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ στόμα του.

— Δὲν θὰ μπορέσουμε ν' ἀνοίξουμε, εἶπε. Φαίνεται πὼς ἔχουν ἀμπαρώσει τὴν καταπακτὴ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, ποιὸς ξέρει ἐδῶ καὶ πόσα χρόνια.

Τὰ λόγια του αὐτὰ μὲ σκύλιασαν.

— Ὄχι, φώναξα, δὲν ἔχεις δίκηο, μὴν ἀπελπίζεσαι ἔτσι εὔκολα. Τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς εἶνε ἁπλῶς σκεβρωμένο.

Συγχρόνως ἄρχισα νὰ χτυπῶ τὸ σκέπασμα μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου μου. Ὁ Δημήτρης μὲ μιμήθηκε. Χτυπούσαμε λυσσασμένα. Κι' ἔξαφνα εἴδαμε τὸ σκέπασμα ν' ἀναπνέεται λίγο—λίγο, καθὼς χτυπούσαμε...

Τρελλὸς ἀπὸ χαρά, ἔσκυψα, ἅρπαξα τὸν κρῖκο στὰ χέρια μου καὶ τὸν τράβηξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι.

Ὁ Δημήτρης ἔσκυψε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ μὲ βοηθήση.

— Πιάσε με καλύτερα ἀπὸ τὴ μέση καὶ τράβα με πρὸς τὰ πίσω, ὅταν θὰ τραβῶ τὸν κρῖκο, τοῦ εἶπα. Ἔτσι θ' ἀνοίξουμε εὐκολώτερα...

Καὶ δὲν εἶχα ἄδικο. Μετὰ τρία—τέσσερα τραβήγματα, τὸ σκέπασμα ἀνασηκώθηκε ἀρκετὰ καὶ μιὰ δυσωδία σαπίλας, ἕνας δηλητηριασμένος ἀέρας μᾶς χτύπησε στὸ πρόσωπο....

Σηκωθήκαμε γιὰ ν' ἀναπνεύσουμε καθαρὸν ἀέρα κι' ἔπειτα ξαναρχίσαμε τὴ δουλειά μας...

Μετὰ δυὸ—τρία τραβήγματα ἀκόμα, ἡ καταπακτὴ ἄνοιξε. Μιὰ πέτρινη σκάλα πρόβαλε ἐμπρός μας, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ. Μιὰ σκάλα, ποὺ ὁ Θεὸς ἤξερε ποῦ ὁδηγοῦσε.

— Τοίμασε τὸ φανάρι σου, εἶπα στὸ Δημήτρη.

— Θὰ κατέβουμε, ἀφέντη;

— Καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό. Ἄκουσε....

Ἕνα ἀλλόκοτο θρόϊσμα ἀκουγόταν στὸ πλαγινὸ διαμέρισμα τῶν σταύλων. Σὰν κάτι νὰ σουρνόταν πάνω στὰ χόρτα.

— Τὰ φείδια! τραύλισε ὁ Δημήτρης.

— Ναί, τὰ φείδια, ψεθύρισα. Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἂς κατέβουμε. Ὁ ἀέρας καθαρίστηκε. Δὲν διατρέχουμε πειὰ τὸν κίνδυνο νὰ δηλητηριαστοῦμε ἀναπνέοντας. Ἐμπρός!....

Ὁ Δημήτρης ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ κατέβηκε πρῶτος στὴν καταπακτή, κρατῶντας τὸ φανάρι καὶ τὸ τουφέκι του. Τὸν ἀκολούθησα μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι καὶ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη. Κατεβήκαμε ἔτσι δώδεκα σκαλιὰ καὶ βρεθήκαμε σ' ἕνα ὑπόγειο τετράγωνο, στρωμένο μὲ μεγάλες λευκὲς πλάκες. Στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ὑπῆρχε ἕνας πλατὺς διάδρομος. Μπήκαμε σ' αὐτὸν κι' ἀφοῦ προχωρήσαμε ἀρκετά, καταλάβαμε ὅτι βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ πύργου. Στὸ μέρος αὐτὸ ὁ διάδρομος ἦταν πολὺ πιὸ εὐρύχωρος καὶ σχημάτιζε ἕνα εἶδος τρούλου. Γύρω μας δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ἀξιοπερίεργο καὶ προχωρήσαμε ἐμπρός, μὴ καταλαβαίνοντας τί σκοπὸ εἶχαν ὅλ' αὐτά τὰ ὑπόγεια κι' οἱ διάδρομοι καὶ ποῦ ὁδηγοῦσαν. Βαδίζαμε κάπου εἴκοσι δευτερόλεπτα ὅταν εἴδαμε μπρός μας τὸ διάδρομο νὰ φωτίζεται. Αὐτὸ μᾶς γέμισε ἐλπίδες κ' ἐπταχύναμε τὸ βῆμα μας. Βρεθήκαμε ἔτσι μπρὸς σ' ἕνα στρογγυλὸ φεγγίτη ἀνοιγμένο στὸ βράχο τοῦ τοίχου καὶ φραγμένο μὲ χοντρὲς σιδερένιες κιγκλίδες.

Ἀπὸ τὸ φεγγίτη αὐτὸ φαινόταν τὸ πίσω μέρος τοῦ πύργου, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀπόκρημνο καὶ μεγαλοπρεπές. Καταλάβαμε λοιπὸν ὅτι ὁ διάδρομος προχωροῦσε ἔξω ἀπ' τὸν πύργο. Ποῦ πήγαινε ὅμως καὶ γιὰ ποιὸν σκοπὸ εἶχε γίνει;...

(Ἀκολουθεῖ)

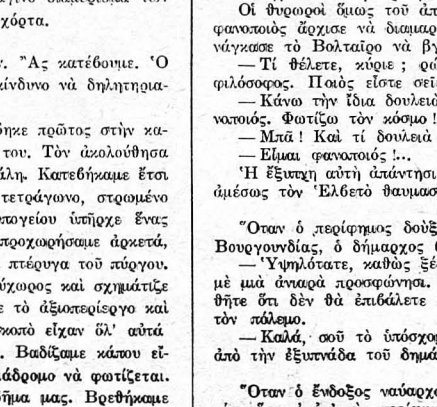

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἐντυπώσεις τοῦ Βεζύρη ἀπ' τὴν Εὐρώπη. Ποῦ ἔχουν τὰ χαρέμια τους οἱ Εὐρωπαῖοι. Ὁ Κλέβις κι' ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος. Ἡ ἱστορικὴ φράσις τοῦ βασιλέως τῶν Φράγκων. Πῶς γλύτωσε τὸ θάνατο ἕνας ἀστρολόγος. Ὁ Ἐλβετὸς φαναρτζῆς κι' ὁ Βολταίρος. Συνάδελφοι!..... κ.τ.λ.

Κάποτε, ἕνας Τοῦρκος Βεζύρης ταξείδευε στὴν Εὐρώπη. Ὅταν ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, διηγόταν στοὺς συμπατριώτες του τὶς ἐντυπώσεις του ἀπ' τὸ ταξεῖδι του:

— Οἱ Φράγκοι, τοὺς εἶπε, εἶνε ἐξυπνότεροι ἀπὸ μᾶς. Ἐμεῖς ξοδεύουμε ἄφθονα χρήματα καὶ κλείνουμε τὶς γυναῖκες στὰ χαρέμια μας. Κάθε Εὐρωπαῖος ὅμως ἔχει τὸ χαρέμι του στὸ σπίτι τοῦ... φίλου του!....

* * *

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων, Κλόβις, νίκησε τοὺς Βησιγότθους, πῆγε στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, προσευχήθηκε μὲ κατάνυξι κι' ἐχάρισε στοὺς φύλακας τοῦ τάφου ἱερεῖς ἕνα περίφημο ἄλογο.

Γρήγορα ὅμως μετάνοιωσε γι' αὐτὸ καὶ ζήτησε νὰ ξαναπάρη πίσω τὸ ἄλογο, δίνοντας ὡς ἀντάλλαγμα πενῆντα ἀσημένια νομίσματα. Οἱ ἱερεῖς ὅμως ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο, ἀπάντησαν ὅτι ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος δὲν ἐπέτρεπε νὰ βγῆ τὸ ἄλογο ἀπὸ τὸ σταῦλο τῆς μονῆς.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἐδιπλασίασε τὸ ποσὸν καὶ οἱ ἱερεῖς δέχτηκαν νὰ τοῦ ἀποδώσουν τὸ ἄλογό του. Ὁ Κλόβις τὸ πῆρε, μὰ δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε τὴν περίφημη φράσι:

— Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος ἐξυπηρετεῖ καλὰ τοὺς φίλους του, ἀλλὰ πουλάει τὶς ὑπηρεσίες του πολὺ ἀκριβά!

* * *

Κάποιος Γερμανὸς αὐτοκράτωρ ὀργίστηκε μιὰ μέρα ὑπερβολικὰ κατὰ τοῦ ἀστρολόγου του καὶ τοῦ εἶπε μὲ πεῖσμα:

— Ἄθλιε! Ἀπὸ τί θάνατο νομίζεις ὅτι θὰ πεθάνης;

— Ἀπὸ πυρετό, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ ἀστρολόγος.

— Ἀπατᾶσαι! τοῦ παρατήρησε ὁ αὐτοκράτωρ. Θὰ πεθάνης ἀμέσως καὶ ἀπὸ βίαιο θάνατο.

Συγχρόνως διέταξε τὸ δήμιο νὰ πάρη τὸν ἀστρολόγο καὶ νὰ τὸν ὁδηγήση στὸ μέρος τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων.

— Μεγαλειότατε, φώναξε τότε ὁ ἀστρολόγος, πιάστε μου τὸ χέρι καὶ θὰ δῆτε πὼς ἔχω πυρετό!....

Ἡ ἑτοιμότης αὐτὴ τοῦ πνεύματός του τὸν ἔσωσε, γιατὶ πραγματικὰ εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ πυρετό, λόγῳ τοῦ φόβου του....

* * *

Κάποιος Ἐλβετὸς φανοποιός, ἄνθρωπος πολὺ μελετηρός, ἐνθουσιάστηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τῶν ἔργων τοῦ Βολταίρου, ὥστε πῆγε νὰ τὸν γνωρίση στὸ Φέρνεϋ, ὅπου ἔμενε τότε ὁ φιλόσοφος.

Οἱ θυρωροὶ ὅμως τοῦ ἀπαγόρευσαν τὴν εἴσοδο. Τότε ὁ Ἐλβετὸς φανοποιὸς ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται κι' ἔκανε τόσο θόρυβο, ὥστε ἀνάγκασε τὸ Βολταῖρο νὰ βγῆ στὸ παράθυρο.

— Τί θέλετε, κύριε; ρώτησε τὸν ταραξία ἐπισκέπτη ὁ Γάλλος φιλόσοφος. Ποιὸς εἶστε σεῖς; Τί δουλειὰ κάνετε;

— Κάνω τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ σᾶς, ἀπάντησε μ' ἑτοιμότητα ὁ φανοποιός. Φωτίζω τὸν κόσμο!....

— Μπᾶ! Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

— Εἶμαι φανοποιός!...

Ἡ ἔξυπνη αὐτὴ ἀπάντησι ἄρεσε τόσο στὸ Βολταῖρο, ὥστε δέχτηκε ἀμέσως τὸν Ἐλβετὸ θαυμαστή του.

* * *

Ὅταν ὁ περίφημος δοὺξ Κοντὲ περνοῦσε ἀπὸ κάποιο χωριὸ τῆς Βουργουνδίας, ὁ δήμαρχος ἐγκῆκε νὰ τὸν προσφωνήση καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὑψηλότατε, καθὼς ξέρετε, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω μὲ μιὰ ἀνιαρὰ προσφώνησι. Δὲν θὰ τὸ κάμω ὅμως, ἂν μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ ἐπιβάλετε στὸ χωριό μας καινούργιους φόρους γιὰ τὸν πόλεμο.

— Καλά, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀποκρίθηκε ὁ δούξ, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ δημάρχου.

* * *

Ὅταν ὁ ἔνδοξος ναύαρχος Ντουγκαὶ Τρουὲν ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, ὕστερ' ἀπ' τὴν περίφημη νίκη τοῦ Ρίου Ἰανείρου, ἔσπευσε πλῆθος κόσμου νὰ τὸν ὑποδεχθῆ καὶ νὰ τὸν θαυμάση.

Μιὰ κυρία μάλιστα τῆς ἀριστοκρατίας, διέσχισε τρέχοντας τὸ πλῆθος κ' ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ ναύαρχο, ἄρχισε νὰ τὸν ψηλαφῆ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

— Μὴν ἐκπλήττεσθε, κύριε, εἶπε στὸν Τρουέν, βλέποντας τὴν ἀπορία του. Εἶνε τόσο σπάνιο πρᾶγμα νὰ ἰδῆ κανεὶς ἕναν ἥρωα... ζωντανό, ὥστε ζητάω νὰ ἐξακριβώσω ἂν εἶστε ἀληθινὸς ἢ ψεύτικος!...